

дойдохъ му на кѣщи-тъ, и захванахъ да стру-
вать разны насилуванія, на коя-то Кара-Георгій
като възкипѣ уби ги и трима-та. И като го бѣше
страхъ, и то праведно, да не го нападнахъ Тур-
цы-тъ за отмъщение, като влѣгохъ въ стѣпки-тъ
на това дѣло, науми той да ся склони съ своѣ-тъ
фамиліѣ и съ нѣколко неговы познаницы и
пріятели единъ часъ понапрѣдъ и то тайно въ
Аустріѣ.

Кара-Георгій като нерачи при бѣгание-то
си да остави баща си помѣжду Турцы-тъ, възъ
тогда и всичко-то му подвижно имѣние и всич-
ки-тъ му добитацы; и така тръгна кадѣ Савъ
рѣкѣ, презъ гдѣ-то мислѣхъ да преминѣтъ въ
Аустріѣ. И колко-то по-близу кадѣ Савъ при-
стѣпвахъ, толкова по-много достраиваше ста-
рый Петроній, и поскоро ся покажъ защо да остави
бащинѣ-тъ си; нему последувахъ и още нѣ-
колко слабодушни, и съгласихъ ся заедно съ
Петронія: че по-добрѣ ще бѣде да останѣтъ
въ отечество то си и да молятъ Турцы-тъ за
опрощение, нежели да идѣтъ въ чуждѣ земѣ.
Това най-много думаше Петроній, като бѣхъ
сѣднали при трапезѣ-тъ да обѣдвать. И като
дойдохъ при рѣкѣ Савъ, моляши старый Петро-
ній сынъ-тъ си Георгія съ най-тругателны речи:
„хайде, ела сыне, нияще ся покоримы на Тур-
цы-тъ и тиѣ ще ни опростѣтъ“; о недей ходи
сыне („такъ ти хлѣба“), недей ходи“. Георгій
пакъ остана неумолимъ отъ отецъ-тъ си; нѣ
старый Петроній вече тръгна назадъ за да остане
и: „върви, каза, върви самси, азъ щѣ остана
на вилаятъ-тъ си.“ Жена му и сынъ му всичко
употрѣбихъ само да го възвърнахъ отъ това